

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PAVAO**

KLANJALAC OČEV U DUHU I ISTINI

Susret sa Samarijankom

Susret se dogodio u Samariji na Jakovljevu zdencu. Susret Isusa i žene Samarijanke. Dolazeći zgrabiti vode nije ni pomišljala što će joj se ovdje dogoditi. Isus je tražio piti, a ona je zaprepaštena tako „slobodnim“ njegovim ponašanjem. Isus joj otkriva mogućnost da je padari „živom vodom“, prmda po njenom iskustvu on nema čime zgrabiti ni obične vode, ta od nje traži vodu za piti. No Isus ne odustaje. Malo pomalo otkriva joj i posvješćuje njezin život i očituje svoju osobu. Nas ovdje zanima dio tog razgovora:

„Kaže mu žena: „Gospodine, vidim da si prorok. Naši su se očevi klanjali na ovome brdu, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati.“ **A Isus će njoj:** „Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu. Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova. Ali dolazi čas - sada je - kad će se istinski klanjaoci klanjati Ocu u duhu i istini, jer takve upravo klanjaoce traži Otac. Bog je duh i koji se njemu klanjaju u duhu i istini treba da mu se klanjaju“ (Iv 4, 19-24).

Isus naviješta dolazak novoga vremena i novoga bogoštovlja.

I to kako za Židove tako i za Samarijance. To vrijeme dolazi i upravo nastupa, „sada je“. To je vrijeme kad će prestati hramsko bogoštovlje, pa i židovsko koje je častilo pravoga Boga. Započinje **ново bogoštovlje i traže se novi klanjaoci koji će se klanjati Ocu „u duhu i istini“**. Takve klanjaoce želi i traži Otac. Bog je duh i stoga od čovejka ne traži stvari, materijalna dobra koja su mu se do sada u hramovima prikazivala. **On želi čovjeka, njegovo srce i njegov duh, on želi da ga čovjek časti čitavim svojim životom, svim svojim srcem i duhom.**

Postoji čežnja koja razbija
svaki atom tvoga bića:
čežnja za Bogom.

Novo bogoštovlje: vršiti volju Božju

Krštenikov život jest liturgija u duhu i istini.

Otkada je Isus svojim životom vjernosti i poslušnosti volji Očevoj počastio svojega Oca, više nema druge liturgije, drugog bogoštovlja, osim bogoštovlja života koji je u poslušnosti vršenja volje Očeve. Hramsko bogoštovlje, kako je to Isus navijestio Samarijanki, zamijenjeno novim: **vršiti volju Božju**. Dokinuto je prvo, da se uspostavi drugo (Hb 10, 4-10). O tome će biti više govora u slijedećem razmišljanju.

Krštenik je trajni molitelj.

Krist od svojih učenika traži da mole bez prestanka (Lk 18;1). Stoga molitva krštenika nije nešto pridodano kršteniku izvana, neka točka dnevnog reda ili nedjeljnog trenutka, već njegov trajni stav i raspoloženje. **Krštenik kao sin Božji koji u ovom svijetu vrši djelo Očevo**, trajno je upućen na svojega Oca, kako bi tu svoju zadaću mogao što bolje i uspješnije izvršiti. Djelo je Očevo, a koje je on u svojem sinu Isusu započeo, Kraljevstvo Božje, novi Božji svijet. Krštenik čitavim svojim životom stoji u ovom svijetu iza Božje stvari. Da bi to mogao on je trajno u vezi sa svojim Ocem, s njime razgovara, pred njega u molitvi stavlja sebe i svoj život.

To je svakodnevni razgovor kroz kojega prolaze sve životne situacije, raspoloženja, problemi, radosti i žalosti, susreti s ljudima i svakodnevni zadaci. Samo s takvom molitvom u kojoj krštenik dnevno pred Ocem razastire sebe i svoj život, kadar je u ovom svijetu vršiti svoje poslanje. Takvom molitvom krštenik nasljeđuje Isusa svojega Učitelja koji je trajno i o svemu razgovarao sa svojim Ocem i bez njega ništa nije želio raditi. Znao je Isus i po čitave noći probdjeti u molitvi (Lk 6,12) ili pak ustati rano ujutro dok su drugi još spavali i povući se na molitvu (Mk 1,35).

Krštenikova molitva nije manifestativna, već spada u intimu njegovog zajedništva s Ocem, pa je on zato čini, kako nas je to Isus naučio, iza zatvorenih vratiju (Mt 6,6). Takva je krštenikova molitva realni osobni odnos prema Ocu. Posebni je predmet krštenikove molitve traženje Kraljevstva Božjega i Duha Svetoga (Mt 6,33; Lk 11,13), jer Otac zna što nam treba i drugo će nam se sve nadodati. Moliti treba ustrajno i bez prestanka, kako je to osobito naglašeno u Lukinom evanđelju. Jedno je sasvim sigurno bez takve molitve, trajne i svakodnevne, krštenik ne može živjeti svoje krštenje niti ispuniti svoju zadaću. Stoga je molitva osnovno ozračje krštenikovog života!

Krštenik moli i u zajednici.

Već je prva zajednica postojana u molitvi, kako nas to izvješćuje Luka (Dj 2,42). Jednodušni i postojani u molitvi čekali su Duha Svetoga (Dj 1,14), zajedno su molili prije nego li su izabrali apostola Matiju (Dj 1,23). Jednako tako Pavao potiče Solunjane neka mole bez prestanka (1 Sol 5, 17) kao i zajednicu u Efezu da se „svakovrsnom molitvom i prošnjom u svkaoj prilici u Duhu moli“ i da „bdije sa svom ustrajnošću i molitvom za sve svete“ (Ef 6,18). Ovdje donosimo i motveni poticaj iz poslanice Timoteju:

Ištite i dat će vam se!
Tražite i naći ćete!
Kucajte i otvorit će vam se!

MR 7, 7

„Dakle, preporučujem prije svega da se obavljaju prošnje, molitve, molbenice i zahvalnice za sve ljude, za kraljeve i sve koji su na vlasti, da provodimo miran i spokojan život u svoj bogoljubnosti i ozbiljnosti. To je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do spaznanja istine“ (1 Tim 2,1-4).

Jer, kad zajednica moli, tada ona skupa s Kristom koji dolazi k njoj jer je sabrana u njegovo ime, u svojoj molitvi dolazi pred Oca, skupa s Uskrslim koji je u njenoj sredini moli. To je izraženo u slavospjevnom završetku molitve: „**Po Kristu i s Kristom i u Kristu, tebi Bogu Ocu svemogućem, u jedinstvu Duha Svetoga...**“ I kao što smo već prije spomenuli, svaka se molitva u zajednici završava „**po Kristu Gospodinu našem!**“ I tu je vrijednost zajedničke molitve. Zato, kao što je za krštenika nezaobilazna vlastita molitva Ocu „**iza zatvorenih vrata**“, tako je to i **molitva u zajednici**.

Dan Gospodnji. Dan sastanka krštenika.

Krštenik se krsti u zajednicu koju Duh sabire oko Isusa Uskrsnuloga. Sakrament krštenja nije samo sredstvo spasenja, već je i znak sjedinjenja s Kristom i braćom. Objava, otkupljenje i sakramenti premda žele dohvatiti svakog pojedinca nisu primarno individualni već komunitarni. **Sakramente je Isus ostavio zajednici i oni u njoj žive.** Nitko krst ne podjeljuje na svoju ruku, već se on uvijek podjeljuje iz konkretne zajednice koja prepoznaje vjeru i obraćenje pojedinca, koja mu naviješta Isusa Krista. **Stoga je jedan od učinaka krsta da on pojedinac pritjelovljuje se zajednici, Crkvi, kako na to svjedoče i Djela apostolska (2,41).** **Stoga biti kršten znači ući u vidljivu zajednicu Crkve.**

Već od samoga početka nedjelja je označena kao Dan Gospodinov, **hemera Kyriake (grč.), dies Dominica (lat.)**, i to upravo radi toga jer je Gospodin toga dana uskrsnuo i očitovao se živ. To postaje dan prepoznavanja krštenika i dan dvostrukog susreta: **a)** s Njime, uskrsnulim Gospodinom, koji vjeran svojem obećanju dolazi među učenike kad se oni u njegovo ime saberu (Iv 20,19-29 već pokazuje nedjeljni „ritam“ sastanaka), i **b)** to je svaki put i međusobni susret braće. Tako zajednica postaje osnovna zakonitost života krštenika, a nedjelja dan susreta i vazmenoga iskustva.

I tako je to ostalo do današnjeg dana.

Možda u sebi moramo prevrednovati svoje poimanje nedjelje. Ona niti je dan nerada i pasivnosti, a niti dan neke individualističke pobožnosti, dan kada kada „treba ići u crkvu“, **već dan kada treba doći u Crkvu-živu zajednicu svoje braće i sestara!** Taj dan na poseban način treba osjetiti da su **Isusovi učenici jedno srce i jedna duša, da su postojani u molitvi, u ljubavi i u lomljenju kruha.** Tako je nedjelja dan zborovanja u ljubavi krštenika sa svojim Učiteljem i međusobno!

Daleko od svake pasivnosti, nedjelja je po svjedočanstvu novozavjetnih spisa i dan kršćanskog karitasa, djelotvorne ljubavi prema bližnjemu. Tu se na nedjeljnim sastancima sabire za siromašne i potrebne kako nitko ne bi oskudijevao. Nažalost takve prakse više nemamo na našim euharistijskim sastancima ali još uvijek za svakog pojedinca ostaje mogućnost da nedjelju doista pretvori u neposrednu i djelotvornu ljubav prema bližnjemu, da obiđe koju osamljenu ili napuštenu osobu, pohodi bolesnika, pozove k sebi na ručak nekog samca ili onog tko oskudijeva i sl.

Liturgija života

Sve smo ovo iznijeli ne da pokušamo nabrojiti neke „**pobožne vježbe**“ već istinski pokažemo na koje načine krštenik ostvaruje svoju životnu liturgiju i kako postići ono na što je pozvan po krštenju, naime, da doista **bude pravi klanjalac Očev u duhu i istini**. Krštenik treba trajno svoj život promatrati kao bogoštovlje i u čitavom ga opsegu trajno prikazivati Ocu. U tom smislu piše Pavao Rimljanima: „**Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu kao svoje duhovno bogoslužje**“ (Rim 12,1). Svaki je krštenik pozvan da njegov život bude duhovno bogoslužje, žrtva živa, sveta i Bogu mila.

ISUS JE

ISTINA koju treba govoriti,
ŽIVOT koji treba živjeti,
SVJETLO koje treba paliti,
LJUBAV koju treba darivati,
PUT kojim treba koračati,
RADOST koju treba dijeliti,
MIR koji treba širiti.